

У понедељак ће Србија, наша држава - и, не мање, Отаџбина - имати, у име свих нас, тешко искушење најгорих могућих притисака од стране евроамеричких моћника.

NEZAVISNE DNEVNE NOVINE
INFORMER

VESTI SPORT RIJALITI DŽET SET HRONIKA PLANETA MAGAZIN

POLITIKA BEOGRAD ZAŠTITNIK POTROŠAČA KOLUMNE DRUŠTVO

14:21 KOLUMNE

Dragoslav Bokan | 26. 02. 2023.

Bokan: O borbi srpske države da u realnosti uspemo da sačuvamo Kosovo i Metohiju u, praktično, nemogućim okolnostima

Тераће нас да признамо независност наше разбојнички отете територије и да добровољно (под нескривеном уценом, али - својом руком) потпишемо дозволу самозваној шиптарској "Републици Косова" да, џиновским коракком, приђе Уједињеним Нацијама и општем признању своје апсолутно незаслужене независности.

Свега тога је у потпуности свестан актуелни председник Србије, више од ма кога од нас. И нико није више, са много разлога, забринутости од њега по овом судбоносно тешком питању.

Уложиће сву своју (много пута доказану) вештину стратешког избегавања коначних одговора и измицању од капитулације у последњи час - или, прецизније, у последњем милисекунду. Потрудиће се да минимално задовољи демонску незаситост западњачке империјалне аждаје, јер се нешто мора дати или обећати, али ће учинити све што је до њега да купи још нешто тако нам неопходног времена, а да не падне на колена.

Налазиће све могуће и немогуће начине да се избегне тешка судбина кобне и коначне капитулације; пребациваће лопту у шиптарско двориште, откривајући тако тврдокорну Куртијеву неспремност за ма какав стварни дијалог и политички компромис са српском страном.

И још много штошта ће бити и на зеленом столу и испод њега тог за наш пораз одређеног дана.

А то је, иначе, дан јединог православног заштитника Европе, великог мисионара и теолога из 9. века, Светог Ћирила - јуначког борца, на живот и смрт, против кобног утицаја германског свештенства међу Словенима.

И све то има своју симболику, и то баш по мери једне овакве ситуације!...

Видећемо коју ће стратегију у понедељак, 27. фебруара, показати наш председник,

какве ће све словне конфете и вербалне коске бацати међу разјарене звери у бриселској арени.

О томе ћемо након ових изнуђених сусрета са нашим крвним непријатељима, који нас већ деценијама уцењивачки притискају да се "добровољно" одрекнемо не само Светог Косова (и не мање Свете, Метохије), већ и самих себе, своје душе, нашег истинског идентитета и отаџбинских Завета...

Сада хоћу да кажем пар речи о делу наше "националне опозиције", тим прегорелим патриотама несталим у пакленим пламеновима своје опсесивне мржње према човеку који води и представља Србију. Није њима спас Косова и Метохије важнији од тога да ли ће још једном моћи да жестоко испсују Александра Вучића и оптуже га, по ко зна који пут, за издају.

Колико би само радости (чак еуфорије) било међу овим злосутним Чича Глишама и Паја Патковима ако би Вучић учинио оно што они тобоже "не желе" и ставио потпис на разлог да позову на уличну побуну "бар стотињак хиљада" својих узбуњених и гневних сународника!

То јесте тако, знам ја, а знају и они, да, нажалост, нимало не претерујем у својој овако "песимистичној" оцени њиховог расположења и ЈЕДИНЕ ЖЕЉЕ коју сви они, такви (шестоколонашки аутошовинисти), имају.

Ништа им није тако важно као жеља да им онај кога зову "педер", "жвалави" и "пицоусти" поклони један свој бриселски потпис на уговор са (нестрпљивим) ђаволом.

То би им био поклон за сва времена и разлог њихове највеће среће & радости.

Ужасни ликови, спремни на све у свом ненормалном, рафалном пуцању у српске ноге и тело.

И у томе се крије посебна опасност од либијског, ирачког, београдског (петооктобарског), грузијског, украјинског... сценарија, а са формалним разлогом наводног "отпора издаји Косова".

Та језива и ђаволска злоупотреба наше муке (још тамо од 1999-те) за рачун нечијег бољег политичког рејтинга ми се одувек гадиле.

А то није наивно искушење: и сам сам био његова лакомислена жртва све док нисам схватио да тиме само додатно отежавам ионако неравноправну борбу наше државе са алама и аждајама свих врста. И да својим "добрим намерама" само попљочавам пут у пакао наше земље и народа. Баш као и 29. маја 1903, 1. децембра 1918, 27. марта 1941. и 5. октобра 2000-те...

И одбио сам да из клупе овдашње Пачије Школе помажем (из "идеалних разлога") нашим непријатељима из Лондона, Вашингтона, Брисела, антисрпског Загреба, шехер-Сарајева, монтенегринског Титограда и окупиране Приштине (са све "Бондстилом"). Да и ја, са другим корисним идиотима, учествујем у још једној "обојеној револуцији" - овог пута у самоубилачкој организацији псеудо "националне, српске" варијанте некадашњег "Отпора".

И то под завијореном и поново злоупотребљеном тробојком и лажним "литијским иконама".

Па сам пре пар година иступио из редова запенушане "шесте колоне", изгубио тако пар добрих пријатеља и дотадашњих сличномишљеника, притом добио лавину клевета и увреда - и тако спасио душу.

Богу хвала да сам "између два зла" изабрао оно неупоредиво мање. Са свешћу да ће, неизбежно, најгори, онај "само режимски" део власти (а он, такав, увек постоји и користи ситуацију), брже-боље кренути да злоупотребљава овакав мој став и јавно исказано опредељење.

Али, у исто време, сам овако мирно и трезвено стао на уско грло нашег Термопилског кланца можда и последње Одбране Српске Државе пред уједињеним непријатељима са оба идеолошки супротстављена пола српских опозиционара: псеудо "српског" и стварно антисрпског.

Нисам ту сам, наравно, али и да сам потпуно сам, урадио бих исто.

И да постоји времеплов иступио бих право пред исукане сабље завереника из 1903, пред глупичасту масу српских "Југословена" 1918-те, пред лудачку руљу помешаних (изманупулисаних) патриота и страних агената 1941, пред свесне и несвесне издајнике српског народа у авнојевском Јајцу (29. новембра 1943), пред вуковске демонстранте 9. марта 1991. и отпоровске побуњенике из 2000. године. Као што и сада мирно стојим пред оштрим и олаким осудама њихових садашњих потомака и заслепљених настављача свега оног што су, давних дана, већ покренули њихови револуционарни, упропаститељски узор.

А ови бучни и бесни противници српске државе (а "у име српског народа") сад нестрпљиво грицкају нокте чекајући да добију довољно уверљиве "аргументе", да би евентуално попуштање пред највећим замисливим притисцима славодобитно прогласили за добровољну и свесну ("одавно договорену") издају.

Ни трунке подршке својој држави под оваквим ударима са свих страна, никаквог навијачког жара "на нашој страни" бриселског сукоба. Само језива и ненормална атмосфера измешаног леденог дефетизма и острашћене, огњене мржње према својим представницима (Шиптари и њихови амерички ментори се ни не спомињу, сем формално и узгред).

Ни трунке очекиване, логичне и тако нам свима недостајуће подршке својој држави од стране српских политичких представника овдашње опозиције.

Као у лудници, где сви нападају свакога, бесно урлајући у својим неконтролисаним јуришима, са јајима и каменицама у руци...

Овакав приступ је највећа и апсурдна подршка нашим мрзитељима и презиратељима. Крајња последица невероватне идеје да смо ми - у последњих неколико година - могли "много шта боље", а реално могуће.

У овој стриктно опозиционој и нереалној маштаоници су се појављивале и "руске ракете", "кинеско оружје", "ОДКБ трупе" и потпуно превиђање чињенице да ми нисмо латиноамеричка, афричка илу азијска, већ - европска земља (једина која није увела неправедне санкције Русији; скоро па једина у окружењу која није чланица НАТО-а; једина која је бомбардована и брутално санкционисана од стране моћног Запада).

Па се онда из свих оружја испалују нереални и немогући предлози, шта је то "мали Ђокица замислио" да "морамо да урадимо".

И све испод тог измаштаног стандарда се овде сматра издајом. Уз неизбежна пратећа, по правилу дебилна питања, типа: "зашто се допушта..." овај или онај компромис, којим смо успели да купимо непроцењиво драгоцено време за нашу ствар (док Руси не обаве "свој посао" у Украјини и око ње)...

П. С.

Ја сам своје рекао, па ви закључујте како мислите да треба. Свако мора пред огледалом своје савести и истинског контекста правог стања ствари да се стави у реални положај Србије, после свега. И да проговори из овог, не тако лаког, ни по нас иоле повољног угла - шта нам је чинити. Са пуним осећањем одговорности за те своје речи. Јер у животу је све увек подвргнуто строгом правилу, које гласи: "такнуто-макнуто"!

Нема лаког исправљања почињених грешака. Потомци ће нам судити. А њихов суд ме једино занима!

(Информер)